

Hr. Rode, der raa'r. Vi vil fra vor Side gerne medvirke til at fjerne Usikkerheden i vore Valutaforhold, og vil derfor gerne være med til at give Forslaget en saadan Form, at det, der efter den højtærede Statsministers Udtalelser er Regeringens Maal for vor Valutapolitik, under Forhandlingen ogsaa bliver fastslaaet i det foreliggende Forslag.

Det er jo ingen Hemmelighed, at i Regeringens oprindelige Valutaforslag fandtes Udtrykkene „Stabilisering og Højnelse af Valutaen“ som Nationalbankens Opgave. Disse Udtryk synes maaske at indeholde en Modsigelse, da man selvfølgelig ikke vil kunne stabilisere og højne samtidig; men de maa vel forstaaes saaledes, at man først ønsker at tage Stabiliseringen, først tager et Pusterum, som man udtrykker det, og derefter, naar Forholdene har udviklet sig tilfredsstillende, lader den endelige Højnelse finde Sted. Det kunde jo være, at Nationalbanken, hvis vi atter kommer til at staa overfor, hvad vi naturligvis vil komme til: en Opgang i Verdenspriserne, da vil benytte dette Øjeblik til at føre Kronen op i Pari. Det vilde altsaa være en foreløbig Stabilisering med en efterfølgende Højnelse. Man kan imidlertid ogsaa gaa den anden Vej, først at tage Højnelsen, at søge saa hurtigt som muligt at naa op i Nærheden af Pari, og derefter tage en Stabilisering, indtil man gaar til den endelige Guldindløsning.

For dette sidste kan der anføres mange Grunde, og det er meget vanskeligt at afgøre, om den ene eller den anden af disse Veje er den mest ønskelige. Men jeg tror heller ikke, at det vil blive Rigsdagen, der skal træffe denne Afgørelse; man vil sikkert komme til at overlade det til Nationalbanken. Nationalbanken kommer til at staa med et stort Ansvar.

Der blev af det ærede Medlem Hr. Trier sagt, at man fra Socialdemokratiets Side ønskede, at vi skulde have den nuværende Nationalbank afløst af en Statsbank. Det er vel noget, man skal sige fra den Side. Men hvis man vil se, hvad der er foregaaet, hvis man vil se paa den Udvikling, der har fundet Sted, og paa det, der har ført os ind i den vanskelige Valutasituation, som vi har været i, og som vi er i, saa vil man vist ikke kunne bebrejde Nationalbanken, at den har taget for lidt Hensyn til Ønsker fra Statsmagtens Side; den største Bebrejdelse, man kan rette mod Nationalbanken, vil sikkert være den, at den har taget for meget Hensyn til, hvad man ønskede fra de ledendes Side. Vi ønsker der-

for fra vor Side, at Nationalbanken skal staa uafhængig ogsaa i Fremtiden, men vi ønsker, at Nationalbanken skal være sig sit store Ansvar bevidst, og derfor maa Nationalbanken vælge Tidspunktet, naar den anser Vejen til Pari for aaben, under Hensyn til den Styrke, Nationalbanken føler den sidder inde med, og under Hensyn til Forholdene for vore Banker og for vort Erhvervsliv.

Andre Muligheder end disse to gives der efter min Mening ikke. Den Mulighed, at vi nu skulde gaa den Vej, som anvises fra radikal Side, gaa til en Nedskæring, staaer efter min Mening aldeles ikke mere aaben. Naar vi har taget en Opgang fra 65 til omtrent 93, forstaaer jeg ikke, at man kan hævde, at man nu bør opgive det hele. Den foreløbige Opgang, der vil blive Tale om, vil være 3 à 4 Procent. Dette kan ikke i den Grad forøge Vanskelighederne, at man nu skulde opgive det, man har naaet. Og man vil blive meget skuffet, hvis man tror, at en Nedskæring til 90 eller 91 vil betyde, at man slipper for Vanskelighederne. Hvis man vilde have foretaget den endelige Stabilisering ved en Kurs af 70 eller højest 80, vilde man vel være sluppet for en Del af Vanskelighederne; men en Nedskæring til 90 vil bringe os alle Vanskelighederne med omtrent samme Styrke, som hvis vi gaar til Pari, og det vil ikke skaffe os de Fordele som det at føre os tilbage til Kronens tidligere Værdi, det, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var saa stærkt inde paa og skildrede i Udtalelser, som jeg for mit Vedkommende ganske kan slutte mig til.

Jeg siger: føre os til en Nedskæring til 90; det samme Udtryk blev brugt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Jeg gaar nemlig ud fra, at hvis man vilde foretage en saadan Nedskæring, maatte det blive til 90, det kunde ikke blive til 91. Der kan ikke anføres nogen praktiske Grunde for at vælge den samme Guldværdi for den danske Krone som for Shillingen. Der kunde anføres noget for, at man gik til 90; der vilde derved være skabt en Mulighed for, at man ved en senere Nedskrivning paa 10 pCt. af finansielle Krav og Forpligtelser igen kunde skabe en skandinavisk Møntenhed. Men der vil ikke være nogen praktiske eller i hvert Fald ikke væsentlige praktiske Fordele for os ved at have den samme Guldværdi for Kronen som for Shillingen; fordi de praktiske Forhold vil udvikle sig saaledes, at vi saa godt som aldrig vil kunne tænke os, at den engelske og den danske Valuta stod paa nøjagtig det samme Kursniveau. Det, man ved at gaa til en Nedskæ-